

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **I. S., státní příslušnost Ukrajina**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služba cizinecké policie, č.j. CPR-9781-1/ČJ-2010-9CPR-C233 ze dne 30.8.2010,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou dne 4.10.2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Služba cizinecké policie, č.j. CPR-9781-1/ČJ-2010-9CPR-C233 ze dne 30.8.2010, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství cizinecké policie Plzeň, č.j. CPPL-6458-1/ČJ-2010-034064-PP1 ze dne 1.6.2010 ve věci neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání od 28.3.2005, naposledy mu byl tento pobyt prodloužen se zpětnou platností od 28.3.2008 do 27.3.2010.

Žalobce podal dne 3.3.2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Následně dne 23.3.2010 obdržel správní orgán oznámení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město z něhož vyplývá, že cizinec se jako osoba samostatně výdělečně činná byl veden v evidenci ode dne 24.11.2003 do 31.10.2005, ode dne 8.3.2006 do 31.3.2006, od 10.9.2006 do 31.12.2006, od 1.5.2007 do 16.12.2007 a od 15.11.2008 do 18.12.2008, od 1.7.2009 do 30.11.2009. Dne 24.2.2010 se dostavil na OSSZ Plzeň k opravě registrace od 1.1.2008 dosud. Na základě nových skutečností doplatil dopočítané pojistné na důchodovém pojištění a penále.

Cizinec tedy nebyl evidován po celou dobu svého pobytu na území České republiky podle registru plátců na žádné správě sociálního zabezpečení, čímž nepodnikal jako OSVČ, tudíž po tuto uvedenou dobu neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen. Z tohoto důvodu správní orgán prvního stupně nevyhověl jeho žádosti.

Žalovaný správní orgán zamítl odvolání cizince a ve svém odůvodnění mj. uvedl, že cizinec při odhlášení na OSSZ uvedl, že ukončil činnost a tato skutečnost je dostatečným důvodem pro neprodloužení dlouhodobému pobytu, protože nepodniká, přestože je držitelem platného živnostenského oprávnění, a tím neplní účel pobytu. Zejména z důvodu, že toto učinil z vlastní vůle na OSSZ. Jako OSVČ byl veden v evidenci OSSZ Plzeň před opravou registrace dne 24.2.2010 pouze v době od 24.11.2003 do 31.10.2005, od 8.3.2006 do 31.3.2006, od 10.9.2006 do 31.12.2006, od 1.5.2007 do 16.12.2007 a od 15.11.2008 do 18.12.2008, od 1.7.2009 do 30.11.2009.

Žalovaný správní orgán zamítl odvolání cizince a ve svém odůvodnění mj. uvedl, že cizinec při odhlášení na OSSZ uvedl, že ukončil činnost a tato skutečnost je dostatečným důvodem pro neprodloužení dlouhodobému pobytu, protože nepodniká, přestože je držitelem platného živnostenského oprávnění, a tím neplní účel pobytu. Zejména z důvodu, že toto učinil z vlastní vůle na OSSZ. Tuto skutečnost lze v rámci správního řízení využít v souladu se zásadou spolupráce správních orgánů dle § 8 správního řádu.

Žalovaný konstatoval, když cizinec nevyužívá svého oprávnění podnikat, pak neplní účel pobytu, pro který mu byl povolen a je povinností policie, tento pobyt zrušit či neprodloužit. Žalovaný v řízení shledal dle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců tzv. jinou závažnou překážku, a to zejména na základě skutečnosti, kdy se cizinec opakovaně přihlašuje a odhlašuje u OSSZ.

Žalovaný se zabýval i přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, zjistil, že dle informačního systému Policie České republiky na území České republiky pobývala i manželka cizince O. S., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „účast v právnické osobě – výkonný manažér“ platného do 23.7.2010, přičemž o prodloužení tohoto víza nepožádala. Z uvedeného je patrné, že žádné osoby nejsou vázány na pobyt žadatele na území České republiky.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal porušení § 3 správního řádu, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci a skutkový závěr je tedy nesprávný.

Namítal rovněž chybný výklad § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, když žalovaný toliko opakoval, že podnikatelská činnost má být prováděna soustavně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí potom spatřoval porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

Namítal chybný výklad § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců s tím, že pokud se žalobce takového jednání dopustil v minulosti, pak neexistuje žádná překážka k platnosti povolení dlouhodobého pobytu, neboť nemá žádné nedoplatky u OSSZ Plzeň. Uváděl, že se přihlašoval a odhlašoval z důvodu sezónních prací a v době mimo sezónu si vybíral dovolenou.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 18.7.2012 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto :

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce minimálně od 1.11.2005 do 7.3.2006, od 1.4.2006 do 9.9.2006, od 1.1.2007 do 30.4.2007, od 17.12.2007 do 31.12.2007, jakož i v době od 1.1.2008 do 14.11.2008, od 19.12.2008 do 30.6.2009 a od 1.12.2009 do 23.2.2010, tedy před provedením opravy v registru dne 24.2.2010 zpětně ode dne 1.1.2008, nebyl evidován podle registru plátců na žádné správě sociálního zabezpečení, čímž nepodnikal jako OSVČ, tudíž po tuto uvedenou dobu neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen.

V provostupňovém rozhodnutí ze dne 1.6.2010 se uvádí, že žalobci bylo dne 25.3.2010 správním orgánem osobně doručeno usnesení s výzvou podávat návrhy a vyjádřit se k podkladům ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu před vydáním rozhodnutí. Stanovená lhůta zůstala žalobcem nevyužita.

V podané žalobě dne 4.10.2010 žalobce uváděl, že se na OSSZ Plzeň přihlašoval a odhlašoval z důvodu sezónních prací a v době mimo sezónu si vybíral dovolenou.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Městský soud v Praze v návaznosti na jednotlivé žalobní body musel konstatovat, že v odůvodnění obou správních orgánů je vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, o která opírají svá rozhodnutí, i skutková zjištění, na jejichž základě byla citovaná zákonná ustanovení na případ žalobce aplikována.

Ze sdělení OSSZ Plzeň č.j. 44006/130-9001-18.3.2010-29/319 ze dne 18.3.2010 vyplývá, že žalobce jako OSVČ byl veden v evidenci OSSZ Plzeň před opravou registrace dne 24.2.2010 pouze v době od 24.11.2003 do 31.10.2005, od 8.3.2006 do 31.3.2006, od 10.9.2006 do 31.12.2006, od 1.5.2007 do 16.12.2007 a od 15.11.2008 do 18.12.2008, od 1.7.2009 do 30.11.2009. Dále, že žalobce minimálně od 1.11.2005 do 7.3.2006, od 1.4.2006 do 9.9.2006, od 1.1.2007 do 30.4.2007, od 17.12.2007 do 31.12.2007, jakož i v době od 1.1.2008 do 14.11.2008, od 19.12.2008 do 30.6.2009 a od 1.12.2009 do 23.2.2010, tedy před provedením opravy v registru dne 24.2.2010 zpětně ode dne 1.1.2008. Nicméně v době od 1.11.2005 do 7.3.2006, od 1.4.2006 do 9.9.2006, od 1.1.2007 do 30.4.2007, od 17.12.2007 do 31.12.2007 ani dodatečně nebyl evidován podle registru plátců na žádné správy sociálního zabezpečení, čímž nepodnikal jako OSVČ, tudíž po tuto uvedenou dobu neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen.

Na základě skutečností obsažených ve správním spise dospěl soud k závěru, že pokud žalobce při odhlášení na OSSZ několikrát uvedl, že ukončil podnikatelskou činnost, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel povoleného pobytu. Městský soud v Praze proto musel přisvědčit závěrům správních orgánů, že žalobce neplnil účel pobytu a tak byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Přihlašování a odhlašování učinil žalobce z vlastní vůle na OSSZ, tímto přihlašováním a odhlašováním u OSSZ žalobce obchází předpisy České republiky, kdy na jedné straně neplní své povinnosti jako OSVČ, jestliže podniká, kterou je být přihlášen k odvodům sociálního zabezpečení a platit odvody sociálního zabezpečení, a jestliže nepodniká, musel si být vědom skutečnosti, že neplní účel pobytu, a tedy se na území nezdržuje legálně.

Městský soud v Praze opřel své závěry o rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 80/2011-69, v němž se předně neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky

návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatoval, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mj. ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud v Praze tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. K obecné námitce problematické aplikace a protichůdnosti jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud poznamenal, že ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány ve věci stěžovatele rozhodly.

Pokud jde o výklad pojmu „závažná překážka“, jedná se o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 10/2003–53). Městský soud v Praze v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud z obsahu obou správních rozhodnutí ověřil, že se správní orgány zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. V rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu správní orgány aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnily a specifikovaly, že závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu, přičemž jednání žalobce podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných od OSSZ. Koneckonců žalobce v podané žalobě *expressis verbis* uvedl, že se na OSSZ Plzeň přihlašoval a odhlašoval z důvodu sezónních prací a v době mimo sezónu si vybíral dovolenou. Správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 80/2011-69).

Skutková zjištění v případě žalobce vedla ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců správní orgán k závěru o naplnění skutkové podstaty závažné překážky neplnění účelu pobytu cizince na území, která v jeho případě vedla k neprodloužení dlouhodobého pobytu. Ze skutkových závěrů projednávané věci vyplývá, že důvodem pro

neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu neplnění jeho účelu bylo především vědomé a dobrovolné prohlášení učiněné žalobcem na OSSZ o ukončení podnikatelské činnosti. Tuto skutečnost žalobce v průběhu řízení nezpochybňoval.

Ze sdělení OSSZ Plzeň č.j. 44006/130-9001-18.3.2010-29/319 ze dne 18.3.2010 vyplývá, že žalobce nejméně v době od 1.11.2005 do 7.3.2006, od 1.4.2006 do 9.9.2006, od 1.1.2007 do 30.4.2007, od 17.12.2007 do 31.12.2007 ani dodatečně nebyl evidován v registru plátců na žádné správě sociálního zabezpečení, čímž nepodnikal jako OSVČ, tudíž po tuto uvedenou dobu neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen.

Žalobce dle svého vyjádření v podané žalobě vědomě na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nelze označit za přechodnou, přestal fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Tvrzení žalobce, že v současné době podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.

Z obsahu předloženého správního spisu lze konstatovat, že v průběhu celého správního řízení nevystala pochybnost o tom, že žalobce po dobu, kdy nebyl přihlášen na OSSZ a pobýval na území České republiky, nepodnikal. Pokud by žalobce podnikal, nebylo důvodu odhlášovat se z OSSZ, musel odhlášením se z OSSZ vědomě porušit předpisy a nebo v případě, že nepodnikal a odhlášení na OSSZ učinil v souladu s právními předpisy, musel si být současně vědom, že neplní účel pobytu. Postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu. V návaznosti na argumentaci městského soudu však nelze rovněž pominout skutečnost, že pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení.

Pokud žalobce namítal porušení vybraných ustanovení správního řádu, musel všechny tyto námitky Městský soud v Praze odmítnout jako nedůvodné. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců, nebyla rovněž porušena zásada zákazu zneužití správního uvážení, když obě rozhodnutí byla řádně a srozumitelně odůvodněna.

Pokud se domníval, že v jeho prospěch svědčí ustanovení § 2 odst. 1 obchodního zákoníku (*Podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku*), musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, když daná problematika byla již předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu, mj. v rozsudku č.j. 7 As 82/2011–81, podle něhož „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn,

např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. “. Tytéž závěry lze aplikovat i v projednávané věci.

S odkazem na tento výklad Nejvyššího správního soudu lze odmítnout i žalobní námitku, že žádná OSVČ není povinna vykonávat samostatnou výdělečnou činnost nepřetržitě, jako nedůvodnou.

Pokud žalobce namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu, musel soud rovněž tuto námitku odmítnout jako nedůvodnou. Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl důvody výroku, označil podrobně podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil a řádně vyložil právní předpisy, podle nichž postupoval. Vypořádal se rovněž s odvolacími námitkami žalobce.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti, nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního a *contrario*, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2012

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová